

dum, nec habent esse intensum, & remissum: sed hoc concedunt Philoſophi tantum formis accidentalibus. At ſi forma præcederet in materia in gradu remiſſo, per generationem verò acquireret gradum intensum, talis forma pateretur intentionem, & remiſſionem.

Obijciunt.

Obijciunt communiter: Niſi aliquid formæ præxiſtat in materia, omnis generatio erit creatio, quia forma, quæ producetur, fiet omnino ex nihilo, ergo creabitur.

Reſp.

Reſp. ad hanc, & huiusmodi obiectiones formam fieri ex nihilo ſuæ actualitatis, ſed fieri ex aliqua ratione ſeminali, ob quod non debet dici creatio; creatio enim non modo nullam ſupponit entitatem actualem rei creandæ, ſed nequidem rationem ſeminalem.

*Nam, 29.
Formæ ſubſtantiales præxiſtunt in materia ſecundum ſuas virtutes ſeminales.*

Reſolutio itaque ſecunda fit: Formæ ſubſtantiales præcedunt in materia ſecundum ſuas virtutes ſeminales, & non modo in potentia materia indiſtincta à materia, vt vult communis opinio, & agens naturale per generationem, virtutem illam ſeminalem educit extra gremium materię, ſicque facit formam actu exiſtentem. Exemplifico (cæteris tamen paribus, nam comparationes ordinariè claudicant) materia prima ſe habet vt terra, in quam, vbi immiſſa ſunt variorum herbarum, arborum, &c. ſemina, illa terra dicitur habere rationes ſeminales dictarum herbarum, arborum, &c. illa autem ſemina ſunt quid diſtinctum à potentia, quæ terra eſt capax recipere illas herbas actu exiſtentes illiſque ornari: ita materia prima vltra ſuam entitatem habet etiam iſtas rationes ſeminales, ita vt poterit Deus, ſi voluiſſet, creare materiam, & non indere illi illiuſmodi rationes ſeminales, imò de facto non ipſi conceſſit rationem ſeminalem animæ rationalis: ſi autem Deus materiam denudatam illis rationibus ſeminalibus condidiſſet, ipſaque ſic perſeueraret, nunc omnes formæ deberent creati. Et hæc forte de cauſa Auicenna non exiſtimans rationes ſeminales formarum præſſe in materia, inductus fuit dicere formas ab aliqua intelligentia creati. Noſtra autem reſolutio non videtur in ſenſu diſſerre ab opinione Ioannis de Bacone tenentis, vt vidimus, quòd quælibet forma educenda de potentia materię præeſt in materia in quodam eſſe potenciali, quòd ſit res diſſerens à materia, & à quacunque alia forma.

*Prob. prima
Reſolutio.*

Probatur primo Reſolutio expreſſa S. Auguſtini authoritate ſuper Geneſim ad litteram, ait enim referente Argentinà in ſecundo diſtincti. 18. arti. 2. tria eſſe rerum naturalium principia, nempe materiam, formam, & rationes ſeminales, quas rationes ſeminales poſuit pro eo, pro quo Ariſtoteles poſuit priuationem: Et certè meo iudicio meliùs ponerentur iſtæ rationes ſeminales pro principio in fieri, quàm ipſa priuatio, quia priuatio dicit in recto carentiam formarum; in obliquo verò aptitudinem ad illas: at ratio ſeminalis dicit in recto aptitudinem ad formam; & in obliquo carentiam formæ: principia autem rerum naturalium rectiùs explicantur per quid poſitiuum, quam per quid negatiuum, igitur ratio ſeminalis ipſius formæ, & materia prima erunt principia generationis, ſeu compoſiti Phycici in fieri, & materia, & forma in actu, principia compoſiti in facto eſſe,

Ex qua doctrina euidens eſt, quòd cum priuatio formæ ſit in materia ante formæ aduentum, potiùs iure rationes ſeminales præcedent in materia ante aduentum formæ. Confirmatur: Omnis priuatio ſupponit aliquid poſitiuum, at priuatio formæ in ſubiecto apto importat pro poſitiuo aptitudinem, quam aptitudinem importat, & de ſe dicit ratio ſeminalis, ergo ratio ſeminalis formæ præerit in materia, & meliùs dicitur principium Phycicum, quàm priuatio. Adde quòd priuatio reſpicit per ſe ſolam materiam, at ratio ſeminalis, & materiam, & formam, importat enim capacitatem in materia ad recipiendam formam, & dicit quandam formæ veluti inchoationem in materia, non quidem actualem, ſed ſeminalem, ſeu potentialem.

Secundò.

Probatur ſecundo etiam alijs euidentiſſimis D. Auguſtini testimonijs lib. 3. cap. 23. ſuper Geneſim, vbi ait, quòd ſicut in grano inuiſibiliter ſunt omnia ſimul, quæ per tempora in arborem ſurgunt, nempe rami, radix, poma, &c. Ita & ipſe mundus cogitandus eſt habuiſſe, cum Deus omnia ſimul creauit, & lib. 6. cap. 13. ait, quòd quando omnia formata ſunt, tunc in illis inchoata erant omnia alia ſecundum rationes primordiales, & ſeminales, quæ poſtea tractu temporis in mundo ſunt producta, ponitur exemplum S. Auguſtini in ſeminibus, in quibus terra naſcentia, & animata, quæ modò ſunt, habent in ſe rationes ſeminales omnium aliorum, quæ ex illis naſcuntur poſtea, vides quomodo nihil ſit euidentiùs mente D. Auguſtini in fauorem rationum ſeminalium in materia prima.

Tertiò.

Probatur tertiò hac ratione: Niſi formæ præcedant in materia ſecundum aliquas rationes ſeminales, neceſſariò erit admittendum, quòd cuiuſlibet formæ productio ſit creatio, ſed hoc non debet admitti, ergo formæ præcedunt in materia ſecundum rationes quaſdam ſeminales. Minor conceditur: maior verò probatur: tunc eſt creatio, quando res in actu diſtincta ab alia re producitur proprià productione alterius, & nihil eius præfuit, ſed ſecundum aduerſarios nihil formæ præceſſit in materia, ergo forma vere debet dici creati, quando producitur.

Reſpondent formam non fieri, ſed compoſitum. At hoc ſtare non poteſt, nam quod de nouo habet eſſe, dicitur fieri. Sed forma de nouo habet eſſe, non enim eſt æterna: item in priori naturæ forma eſt, quàm ſit compoſitum.

Reſpondent alij ideò formam non creati, quia ſit, & educitur de potentia materię. Sed neque hoc valet: nam inſto: dum forma dicitur fieri de materia, & educi de eius potentia, aut ſit ſicut ex quo, & hoc non, alioquin materia eſſet aliquid formæ; vel aliquid materię tranſiret in formam, in eamque conuerteretur, quod repugnat: vel formam educi de potentia materię nihil eſt aliud, quàm quod forma ſit in materia, & dependenter ab ea: ſed hoc non impedit, quin illa productio diceretur creatio, nam gratia creatur, ſit tamen in anima ſicut in quo, & anima creatur in corpore, ergo dicendum, quòd dum forma ſit, fiat ex aliquo, quòd præceſſit in materia, quòd aliquid vocatur ratio ſeminalis formæ,

Reſpon.